

De redactie wenst u een fijne vakantie

RANDVERSCHIJNSELEN

Jaargang 26 - nummer 6 - 25 juni 2026

Correspondentieadres:

Aalkaar 10
3192 SB Hoogvliet
E-mailadres
Redactie
Tekstverwerking/Vormgeving
E-mail

hrm.secretariaat.2025@gmail.com
Ger Buitink en Roel Korpershoek
Ger Buitink
redactie.hrm@gmail.com

Bestuur Randstedelijk Mannenkoor

Voorzitter

Ger Beikes
06-11300722
voorzitter.hrm@gmail.com

Penningmeester

Wim Jansen
06-19603222
wimctjansen@msn.com

Secretaris

Robert Wilschut
06-40175621
hrm.secretariaat.2025@gmail.com

Comm. Activiteiten

Koos Bouter
06-13372633
j.bouter@kpnmail.nl

Comm. PR

Kees Wagener
06-25035188
c.j.wagener@zonnet.nl

2 ^e Penningmeester		Notulist	
vacant		vacant	
Muziekcommissie			
Arjan Breukhoven (adviseur) 06-51163088 info@arjanbreukhoven.nl	Robert Wilschut 06-40175621 rjwilschut@gmail.com	Arie van Sintmaartensdijk 06-40581119 jacomijntje46@gmail.com	Leo Molendijk 06-29434849 l.molendijk@kpnmail.nl
Jan Hofman 0181-641469 jan.hofman@gmail.com	Ger Beikes 06-11300722 gerbeikes.hrm@gmail.com		
Koormeester			
1 ^e Koormeester Leo van Kooij 06-23827320 l.van.kooij@outlook.com	2 ^e Koormeester Jeroen de Jong 06-53151588 jongmack@xs4all.nl	3 ^e Koormeester vacant	
Gastheren			
1 ^e Tenoren Leo Molendijk 06-29434849 l.molendijk@kpnmail.nl	2 ^e Tenoren Cees Neuteboom 06-48412707 cetruneuteboom@outlook.com	Baritons Hans Vos 06-12891423 jm.vos50@gmail.com	Bassen Jeroen de Jong 06-53151588 jongmack@xs4all.nl
vervanger vacant	vervanger vacant	vervanger Ger Beikes 06-11300722 gerbeikes.hrm@gmail.com	vervanger Peter Hoevenaars 06-46573793 pjhoevenaars@outlook.com
Diversen			

Erelid:	Ton Koorent*, Ger Beikes, Koos Bouter en Cees Brobbel
Repetities:	Iedere donderdag om 19.30 uur in De Verbinding, Eikenlaan 2, 3203 BK Spijkenisse, 0181-610362
Contributie:	€ 23,00 per maand; over te maken per eerste van de maand op RABO bank nr.: IBAN NL24 RABO 3160 3246 13 van Het Randstedelijk Mannenkoor te Spijkenisse.
Donateur worden? :	Voor slechts € 50,00 per jaar kunt u het koor steunen. In ruil voor die steun krijgt u gratis 1x toegangkaart voor eigen concert naar keuze en 6 x per jaar het clubblad Randverschijnselen. Betaling zie contributie.
Kledingbeheer:	Izak de Bree, Essenlaan 42 3247 GGDDirksland, 06-44030171 e-mail: ibree@upcmail.nl
Kleding:	Formeel 1: rood jasje, gilet, zwart overhemd, rode vlinderstrik (nieuw), rode pochet (nieuw), zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen. Formeel 2: zwart smokingjasje,ivoorkleurig overhemd, zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen. Formeel 3: crèmekleurig smokingjasje, ivoorkleurig overhemd, zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen. Diversen : bij formeel 2 en 3 kunnen we gebruik maken van rode vlinderstrik/rode pochet (nieuw) of gestreepte vlinderstrik/pochet.
Website:	www.randstedelijkmannenkoor.nl
E-mail:	info@randstedelijkmannenkoor.nl

9

19

blz. 2-3	Colofon
blz. 4	Inhoudsopgave
blz. 5	Van de voorzitter
blz. 6	Van de redactie
blz. 7	Wie is er jarig
blz. 9-10	40 verliefde koorzangers
blz. 11-18	Battlehymn of the Republic
blz. 19-22	Toch nog een uitvoering op 4 mei
blz. 23-24	De Algemene Ledenvergadering
blz. 25-29	Het WK voetbal
blz. 31-32	Verhaal met een boodschap
blz. 33-38	Fietsen langs de Bernisse

van de voorzitter

De tijd van op vakantie-gaan is alweer aangebroken. De een wacht tot het echte mooie weer in juli en/of augustus, de ander is al weg met al of niet mooi weer/regen.

Begin mei trof ik redelijk (koud) weer, evenals de week van Hemelvaart. Maar daar was ergens in Noord-Brabant de warmte van een familiebijeenkomst. Helaas met iets teveel regen. Vervolgens trokken wij naar de Achterhoek voor hopelijk veel fietstochten en dus mooi weer. Gelukkig zat het dit keer mee. Eindelijk warmte buiten en dan is het vooral genieten van de omgeving. Maar later toch ook weer regen en lichte hagel. Gelukkig ging de storm, die over Enschede en Glanerbrug trok, ver aan ons voorbij.

De volgende stop is in Drenthe, deels voor contacten met een paar familieleden. Als het weer het toelaat dan nog een weekje provincie Groningen, de Veenkoloniën, alwaar ik geboren ben.

Dan hoop ik 25 juni weer op de repetitie te verschijnen.

Terwijl ik afwezig ben, word ik vervangen door de overige bestuursleden en dan m.n. Robert. Dat gaat uitstekend, heb ik het idee. En jullie maar lekker zingen, zelfs met eigen verzoeknummers.

Mochten jullie er op uit trekken, dan wens ik je alvast heel veel plezier en gezondheid. Blijf je thuis, ook dan veel genoeg in je vertrouwde omgeving.

Al met al, graag tot gauw weerziens.

Ger Beikes.

De zomervakantie staat voor de deur! Dat betekent acht weken lang geen wekelijkse repetities en even niet samen zingen.

Tijd om de kelen rust te gunnen en de agenda's te vullen met andere leuke dingen. Lees hier hoe we deze zomer kunnen doorkomen.

Zomervakantie:

Tijd voor andere zaken. Vanaf 3 juli is het zover: de zomerstop gaat in. Acht weken lang geen vaste zangavond op de planning. Hoewel we onze vaste repetities en het samenzijn zeker gaan missen, is dit hét moment om de batterij op te laden en de tijd te vullen met andere activiteiten.

Of je nu kiest voor een welverdiende zomervakantie, fietstochten in de regio, klussen in en rond het huis, of simpelweg geniet van een goed boek in de tuin; maak er een mooie tijd van.

Zingen in de tussentijd?

Kun je het zingen écht niet missen? Duik dan eens in de repertoirelijsten van afgelopen seizoen, of zet de favoriete nummers op tijdens een zomerse barbecue. Zo houd je de stembanden soepel tot we eind augustus weer fris van start gaan.

We wensen iedereen een fantastische, zonnige en ontspannen vakantie toe!

Het volgende koorblad verschijnt op 8 oktober 2026
Inleveren kopij uiterlijk 27 september 2026
Insturen naar: redactie.hrm@gmail.com

Op:	wordt:	stem:
9 juni	Peter Adriaansen	Bas
5 juli	Izak Bree	Bas
5 juli	Cees Neuteboom	2 ^e Tenor
7 juli	Bram Pietjouw	2 ^e Tenor
22 juli	Jos Soeteman	2 ^e Tenor
26 juli	Ger Beikes	Bariton
1 aug	Gerard van Doodewaard	2 ^e Tenor
4 aug	Jeroen de Jong	Bas
9 aug	Heerco Steen	Bas
20 aug	Ad de Graaf	2 ^e Tenor
26 aug	Jan Modderman	Bariton
27 aug	Daan IJselendoorn	1 ^e Tenor
3 sep	Ton de Koning	2 ^e Tenor
3 sep	Kees Wagener	Bariton
5 sep	Wim Jansen	Bariton
16 sep	Koos Bouter	Bariton
29 sep	Theo van den Berg	Bariton
2 okt	Ben Cornelissen	2 ^e Tenor

Allemaal van harte gefeliciteerd en een fijne verjaardag toegewenst.

Dat was het resultaat van het spectaculaire optreden van de sopraan Donij van Doorn met het Randstedelijk Mannenkoor in de Sint Catharijne kerk in Brielle. Tijdens het Herdenking/bevrijding concert wist Donij zowel de koorleden als ook de bezoekers, te raken met haar charmante optreden en haar prachtige zang. Bij de uitvoering van *Je Veux Vivre* werd menig traantje weggepinkt. Ook Patrick Curfs maakte grote indruk met zijn soms swingende saxofoon begeleiding van het koor bij o.a. de nummers *Amazing Grace* *Just a Little talk with Jesus*. De solo vertolking door Patrick van Yakety Sax werd erg gewaardeerd. Ook de orgelsolo van Evert v.d. Veen die eindigde met het door de bezoekers op grote schaal meegezongen *Land of Hope and Glory* was een succes. Het koor liet zich van haar beste kant horen met de uitvoering van o.a. *For the fallen*, *Requiem for a Soldier*, *Een droom van Vrede* en het *Dorp*. Bij de nummers *Bella Ciao* en *Funiculi, Funicula*, *What a Wonderful World* werd regelmatig door de toeschouwer enthousiast meegezongen.

De grote spectaculaire finale was toch wel het samen met Donij uitgevoerde Halleluja van Handel. Een door het publiek bijzonder gewaardeerd intermezzo was het spectaculaire optreden van de Saint Andrews Pipers Band. Het concert werd afgesloten met de hoop op We'll meet Again. Tijdens het zingen hiervan verliet het koor het podium en daarmee sloot een succesvol uitvoering af. Het Randstedelijk Mannenkoor, onder leiding van dirigent Arjan Breukhoven, kan terugzien op een prachtige indrukwekkende jaarlijkse traditie.

Koos Bouter.

Battlehymn of the Republic

Het begon allemaal met een misverstand van welgeteld vier centimeter.

Dirigent Hubertus Bakels was een man van de oude stempel. Zijn rug was zo recht dat men fluisterde dat hij destijds zijn korset van zijn grootmoeder had geërfd, en zijn snor bezat de stevigheid van een ingevette staalborstel. Hubertus gaf leiding aan 'De Vreugdevolle Stem', een amateurkoor uit het idyllische maar intens saaie dorpje Knarsveen. Het koor bestond hoofdzakelijk uit gepensioneerden met een overschot aan vrije tijd en een chronisch gebrek aan ritmegevoel.

Voor het vijftigjarig jubileum van de plaatselijke bibliotheek had Hubertus besloten dat er groots moest worden uitgepakt. Geen brave Nederlandse volksliedjes dit keer. Nee, Hubertus wilde drama. Hij wilde passie. Hij wilde het Amerikaanse bombast ten voeten uit. Hij wilde de *Battle Hymn of the Republic*, maar dan wel in het legendarische, haartoppen-verzengende arrangement van Peter J. Wilhousky.

Wilhousky's arrangement staat in de koorwereld bekend als de Mount Everest der vaderlandse gezangen. Het vereist het longvolume van een blauwe vinvis, de ritmische precisie van een Zwitsers uurwerk en een sopraansectie die zonder blikken of blozen noten kan raken waar normaal gesproken alleen vleermuizen op communiceren. Hubertus wist dit. Hubertus respecteerte dit. En daarom had hij zijn nerveuze koorsecretaris, de timide en ietwat bijziende rasechte knutselaar Gerrit, opdracht gegeven om de officiële partituren te bestellen.

Gerrit had echter op de website van de muziekuitgeverij per ongeluk op de verkeerde link geklikt. In plaats van de koorpartituur voor vierstemmig gemengd koor, had hij de *Dirigenten-Master-Partituur*

besteld: een gigantisch, loodzwaar perkamenten boekwerk ter grootte van een salontafel, inclusief de volledige orkestratie voor een tachtigkoppig symfonieorkest én een fanfarekorps. Toen het pakket arriveerde, dacht Gerrit dat het een foutje van de postbode was. Maar Hubertus, verblind door artistieke hoogmoed, zag het als een teken van de voorzienigheid.

"Als Wilhousky vraagt om trompetten, Gerrit," sprak Hubertus destijds met glanzende ogen, "dan geven wij hem trompetten." Het feit dat De Vreugdevolle Stem helemaal geen orkest had, werd pragmatisch opgelost. Hubertus rekruteerde de plaatselijke carnavalsvereniging 'De Natte Hoed', een drietal blokfluit spelende pubers die hun taakstraf uitzaten, en de tachtigjarige boer Berend, die naar eigen zeggen "vroeger best aardig op een midwinterhoorn kon blazen als de koeien moesten kalven."

De repetities waren een logistieke en auditieve rampgebied. Het arrangement van Wilhousky begint met een zacht, mysterieus trommelgeroffel. Een militaire mars in de verte. De partituur vermeldt expliciet: *pianissimo pianissimo* – zo zacht mogelijk. De trommelaar van De Natte Hoed, een man genaamd Sjakie die zijn gehoor grotendeels had verloren tijdens een ontploffing in een vuurwerkfabriek in '98, begreep het concept 'zacht' niet. Bij de eerste slag op zijn snarentrommel trilden de kunstgebitten van de alten spontaan los uit hun kaken.

"Sjakie!" blesseerde Hubertus zijn stembanden al tijdens de eerste minuut. "Het is het aanbreken van de dageraad! Niet de invasie van Normandië! Subtieler!"

Sjakie knikte begrijpend, stak zijn duim omhoog, en sloeg de volgende maat nóg harder, waardoor een van de tl-buizen in het repetitielokaal met een sissend geluid de geest gaf.

En dan waren er de sopranen. Het arrangement van Wilhousky bouwt langzaam op naar een climax waarin de sopranen de legendarische melodie overnemen met een trefzekerheid die angstaanjagend moet zijn. De leidende sopraan van Knarsveen was Gerda. Gerda was vurig, tachtig jaar oud, en bezat een stem die het

best omschreven kon worden als een kruising tussen een op hol geslagen cirkelzaag en een gefrustreerde pauw.

"Glory, glory, hallelujah!" gilde Gerda tijdens de derde repetitiweek. Ze zat er een halve toon naast, maar compenseerde dat gebrek aan accuraatheid met een volume dat de trommelvliezen van de tenoren deed smelten.

"Gerda," smeekte Hubertus, terwijl hij zijn slapen masseerde.

"Wilhousky schreef hier *dolce e maestoso*. Zoet en majesteitelijk. Niet alsof je levend wordt gevild door bavianen."

"Mijn ademsteun zit gewoon hoog vandaag, Hubert," snuifde Gerda beledigd, terwijl ze demonstratief aan haar pepermuntje zoog.

De heren van het koor, welgeteld vier bassen en twee tenoren (waarvan er één eigenlijk een bariton was maar te ijdel om het toe te geven), hadden hun eigen problemen. Wilhousky's baslijn vereist een diepe, resonerende resonantie, alsof de aarde zelf openscheurt. De bassen van Knarsveen klonken helaas meer alsof er een oude dieselmotor moeizaam probeerde te starten op een ijsskoude winterochtend. Bij de passage "He is trampling out the vintage where the grapes of wrath are stored," klonk het koor steevast alsof ze collectief last hadden van een zware aanval van acute bronchitis.

Na zes weken van bloed, zweet en valse noten was de dag van het jubileum aangebroken. De grote zaal van het dorps huis 'De Gevulde Koek' was tot de nok toe gevuld met honderdvijftig angstige dorpsbewoners, de burgemeester met zijn ambtsketen pontificaal om zijn nek, en de voltallige redactie van de *Knarsveense Koerier*. Achter het gordijn heerste totale paniek.

Sjakie de trommelaar had vlak voor het optreden ter zenuwpezing drie jonge jenever achterovergedrukt en was nu in de veronderstelling dat hij de persoonlijke bodyguard van generaal Patton was. Boer Berend was zijn midwinterhoorn kwijtgeraakt en had deze in allerijl vervangen door een anderhalve meter lange pvc-buis die hij uit zijn regenpijp had gezaagd. En Gerda had, in een poging haar stembanden te smeren, een hele fles vloeibare harshonig opgedronken, waardoor haar lippen nu irritant aan elkaar bleven plakken telkens als ze haar mond sloot.

Hubertus Bakels keek naar zijn manschappen. Zijn smoking rook naar mottenballen en pure doodsangst. Hij hief zijn dirigeerstokje – een speciaal voor deze gelegenheid aangeschaft exemplaar van koolstofvezel – en gaf de technicus een knikje.

Het gordijn ging open. Het publiek applaudisseerde beleefd.

Hubertus sloeg aan.

Sjake begon met zijn trommelgeroffel. Wonder boven wonder was de jenever precies goed gevallen; het ritme was strak, angstaanjagend en zacht. Het klonk zowaar als een naderend leger. Hubertus slaakte een innerlijke zucht van verlichting. *We gaan dit overleven*, dacht hij. *Wilhousky kijkt neer vanuit de hemel en hij glimlacht.*

Toen kwamen de bassen binnen.

"Mine eyes have seen the glory of the coming of the Lord..."

Het was aan de zachte kant, en de tenor aan de linkerkant zong 'coming' op de melodie van 'Glory', maar het was herkenbaar. Het publiek knikte goedkeurend. De burgemeester glimlachte zelfs een beetje.

Toen bereikte het stuk de eerste grote overgang. Het moment waarop de vrouwenstemmen erbij komen en het tempo subtiel aanzet. Wilhousky's genialiteit zit in de gelaagdheid; het koor moet klinken als een rollende golf van goddelijke gerechtigheid.

Gerda zette haar mond open voor het eerste "Glory". Vanwege de harshonig ging dit gepaard met een luid, sappig 'PLOP'-geluid dat door de microfoon van de zaalversterking werd opgevangen. Het klonk alsof er een gigantische champagnekurk werd ontkurkt.

Geschrokken door haar eigen geluid, ademde ze te snel in, waardoor haar kunstgebit losliet en met een doffe klap bovenop de partituur van de alt naast haar landde.

De alt, een snel hysterische vrouw genaamd Toos, dacht dat er een levende pad op haar bladmuziek was gesprongen. Ze slaakte een ijselijke gedinges en sloeg met haar map wild om zich heen. De map raakte Boer Berend, die net zijn pvc-buis aan zijn lippen had gezet voor zijn grote moment.

De pvc-buis verschoof en ramde met brute kracht tegen de achterkant van de trombone van de carnavalsvereniging.

De trombonist schoot hierdoor uit zijn schuif, welke met een rotgang naar voren vloog en de achterkant van Hubertus' pruik schepte. Hubertus merkte in zijn artistieke trance niet eens dat zijn zorgvuldig gecamoufleerde toupetje nu aan de schuif van een trombone hing. Hij was volledig in de ban van Wilhousky. Met weidse, theatrale gebaren zweepte hij het koor op richting het "His truth is marching on!"

Het koor, nu volledig in shock door de aanblik van Hubertus' glanzende, kale schedel die plotseling in het felle theaterlicht reflecteerde, begon collectief te ontsporen. De alten zongen drie maten te vroeg, de tenoren stopten helemaal met zingen en staarden gefascineerd naar de pruik die synchroon met de trombone heen en weer bewoog, en de carnavalsblazers dachten dat dit het teken was om over te gaan op hun favoriete feestnummer, 'In de blote kont'.

"Nee! Nee!" probeerde Hubertus met zijn ogen te seinen, terwijl hij woest met zijn stokje zwaaide. Maar in de partituur van Wilhousky zit een gigantische versnelling. Het stuk dendert voort als een goederentrein zonder remmen. Je kunt Wilhousky niet stoppen als hij eenmaal rijdt.

Sjake de trommelaar, opgezweept door de chaos en de jenever, dacht dat de climax was aangebroken. Hij begon met een fillsnelheid waar Phil Collins jaloers op zou zijn geweest zijn drumstel te mishandelen.

Toen kwam het absolute hoogtepunt van het arrangement: de modulatie. Het moment waarop het hele stuk een hele toon omhooggaat en de hemelpoorten spreekwoordelijk openscheuren. Hubertus deed een stap naar achteren, sprong in de lucht zoals hij dat Leonard Bernstein ooit had zien doen op tv, en landde met zijn volle gewicht op de losliggende kabel van de geluidsinstallatie. Er klonk een snerpende, oorverdovende feedback-fluittoon die door merg en been ging.

Dit was het moment waarop Boer Berend besloot dat het nu of nooit was. Hij zette zijn pvc-regenpijp aan zijn mond en blies met de resterende kracht van zijn tachtigjarige longen. Omdat hij de buis die ochtend niet goed had schoongemaakt, vloog er niet alleen een

diepe, loeiende toon uit, maar ook een nest jonge, zeer actieve spinnen en een flinke prop opgedroogde herfstbladeren.

De bladeren en spinnen landden recht in de wijddenstaande mond van Gerda, die net probeerde zonder tanden het "Annnn-theeem" te zingen.

Gerda begon te stikken, te hoesten en wild om zich heen te slaan, waardoor ze over de monitorboxen struikelde en zo, met haar achterwerk eerst, in de schoot van de burgemeester op de eerste rij stortte. De burgemeester, die dacht dat dit een vorm van interactief modern theater was, greep haar stevig vast en begon luidkeels "Hallelujah!" te roepen, in de veronderstelling dat dit zo hoorde. Het publiek, nu volledig in de war maar diep onder de indruk van de pure, anarchistische energie van het optreden, begon op te staan en ritmisch mee te klappen. Zij dachten dat De Vreugdevolle Stem een avantgardistische, satirische deconstructie van het Amerikaanse imperialisme aan het uitvoeren was.

Hubertus, die inmiddels had door dat zijn pruik weg was en dat zijn koor was veranderd in een slagveld van hoestende, gillende en carnavalsmuziek-blazende senioren, besloot dat er nog maar één eervolle uitweg was: de partituur trouw blijven tot het bittere eind. Wilhousky voorschrijft dat de laatste noot een massaal, driedubbel-fortissimo "AMEN!" moet zijn, ondersteund door het voltallige koperwerk.

Met een gezicht dat strak stond van de pure waanzin, hief Hubertus zijn armen voor de allerlaatste maat.

De carnavalsblazers gaven alles wat ze hadden. Sjakie sloeg zo hard op zijn bekkens dat er één losvloog en als een dodelijke frisbee rakelings langs het hoofd van de bibliothecaris scheerde. De overgebleven bassen brachten een geluid voort dat klonk alsof er een kudde nijlpaarden in doodsnood verkeerde.

"GLORY!!!" brulde Hubertus zelf maar mee, omdat er van het koor weinig meer over was.

Met een laatste, neerwaartse klap die zijn koolstofvezel dirigeerstokje in tweeën deed breken, beëindigde hij het stuk. Het was doodstil in de zaal.

De rook van de doorgebrande versterker steeg langzaam op richting het plafond. Gerda lag nog steeds in een soort foetushouding over de burgemeester heen. Toos was flauwgefallen tussen de stoelen. Boer Berend stond triomfantelijk met zijn pvc-buis in de lucht, alsof hij zojuist de Olympische Spelen had gewonnen. En op de schuif van de trombone hing, zachtjes heen en weer wiegend in de tocht, de pruik van Hubertus Bakels.

Hubertus liet zijn armen zakken. Het zweet stroomde in straaltjes over zijn kale hoofd. Hij keek het publiek in, bereid om de tomaten en boegeroep in ontvangst te nemen.

Toen stond de bibliothecaris langzaam op. Hij begon te klappen. Binnen vijf seconden stond de hele zaal. Een staande ovatie. Mensen huilden van ontroering (en sommigen van het lachen, maar dat hielden ze wijselijk voor zich). De burgemeester worstelde zich onder Gerda vandaan, klom op het podium en schudde de hand van de pruijkloze Hubertus.

"Meesterlijk, Bakels!" riep de burgemeester boven het kabaal uit.

"Die spanning! Die dramatiek! Dat rauwe, ongepolijste realisme!

Peter J. Wilhousky had zich geen mooiere uitvoering kunnen wensen!"

Hubertus keek naar de brokstukken van zijn koor, nam zijn denkbeeldige hoed af voor het publiek en hield zijn rug zo recht als hij kon.

"Dank u," sprak hij met schorre stem. "Volgend jaar doen we de *Carmina Burana*. Met echte vuurspuwers."

Gerrit de koorsecretaris, die achter de coulissen de partituur van Orff al op zijn telefoon had opgezocht, slikte een paar keer en besloot ter plekke zijn lidmaatschap op te zeggen en te gaan kantklossen.

Burt Ginkie.

Toch nog een uitvoering op 4 mei

Het lijkt in ons systeem te zitten. Na het kerstconcert gaan we zingen in 'Stuifakker' en daarna een bevrijding-herdenkingsconcert. Allemaal klaar als een klontje, het staat al jarenlang genoteerd op de jaarkalender. Dit jaar kwam er een kink in de kabel. De evenementencommissie van 'Stuifakker' veranderde van samenstelling. Andere mensen, andere ideeën, maar ook de subsidiekraan werd aardig dichtgedraaid. Gevolg: Het Randstedelijk Mannenkoor wordt even geweerd en mogen nu derderangs artiesten voor een appel en een ei optreden. Uiteraard tot groot verdriet van onze diehardfans in 'Stuifakker'. Het is niet anders, volgend jaar hangt Koos weer aan de telefoon om te vragen of we weer welkom zijn. Een ander verhaal is het 4 mei concert (wat korter woord voor herdenking.....etc). De oorlog begon alweer 86 jaar geleden. Er zijn maar weinigen onder ons die daar getuigen van waren. Wel oud-leden als Bas Vogel en Jaap Roos, krasse 90ers. Wanneer houdt het herdenken eens op kan je je afvragen? Goed voor ons dat Burgemeester Scheepers van Hellevoetsluis daar een duidelijke mening over heeft. Koos en Kees spraken met hem in februari in de fraaie historische kamer van het gemeentehuis in Hellevoetsluis. De insteek van ons bezoek was of de gemeente Voorne aan Zee nog ruimte (en geld) had om op 4 mei weer een concert te organiseren in samenwerking met ons koor. Scheepers kwam, tot ons groot genoegen, gelijk met goed nieuws. 'We hebben de historische plicht onze vrijheid goed te bewaken, daarbij hoort ook herdenken'. Het standpunt van Scheepers verraste ons in positieve zin. 'Dat concert moet er komen, sterker nog, daar maken we een traditie van'. Hij ging zelfs zover dat hij zich met het programma ging bemoeien. Scheepers zou het geweldig vinden als Donij 'Rule Britannia' zou zingen. Scheepers was ook in zijn nopjes met de keuze voor Patrick Curfs met zijn saxofoon. Toch weer een ander geluid in de kerk. Je zult begrijpen dat we daar geen enkele moeite met zijn verzoeknummers hadden, blij dat we waren dat het concert kon plaatsvinden. We

hadden, blij dat we waren dat het concert kon plaatsvinden. We konden gelijk schakelen naar de 'organisatiestand'. Koos ging gelijk de kerk vastleggen, podium bestellen, sponsors op de hoogte stellen en achter de vlaggendragers aan. Dat laatste bleek een probleem. Wat we even vergaten was dat maandag 4 mei geen vrije dag was en de mannen gewoon moesten werken. Koos zou Koos niet zijn als hij geen oplossing had. Op het laatste moment was er iemand van de scouting bereid om de vlag naar binnen te dragen. Je kan het wellicht oubollig vinden. Maar het is toch altijd een bijzonder moment. Arjan kon een seintje geven aan Donij en Patrick dat het concert kon plaatsvinden. Kees ging in de 'PR stand'. Na een succesvol kerstconcert zou het toch weer mooi zijn als de kerk wederom goed bezet was. Ger Buitink had weer een mooie poster gemaakt. Daarop ook vermeld de Saint-Andrews Pipe Band. We vroegen ons wel af of we de mannen (en vrouw) weer uit moesten nodigen. De verrassing is er natuurlijk wel vanaf na al die jaren. Een misvatting bleek achteraf. Op volle oorlogssterkte (wellicht niet het goede woord in een herdenkingsconcert) traden ze aan en stalen wederom de show met de trom en de doedelzakken.

Terug naar de voorbereidingen. Elke keer is het weer een feest om posters op te hangen in de winkels van de Brielse middenstand. Aankondigingen in de krant, kerkblad, Facebook deden de rest. Op maandagochtend vier mei was het de beurt aan de mannen van het koor om de kerk op orde te brengen. Dat ging weer als vanouds. De hoogtijdagen van 30-40 mannen die bezig waren stoelen te sjouwen en het podium op te bouwen zijn voorbij. Het groepje wordt kleiner, het is niet anders. Toch proef je bij de voorbereidingen weer de saamhorigheid en daar gaat het om. De vlaggen werden weer opgehangen bij het orgel. Elk jaar hangen ze in eerste instantie fout, maar met behulp van echte 'vlaggenspecialisten' in het koor komt het altijd goed. We zagen Henk Degeling op banken en preekstoel staan om de kleine vlaggen op te hangen. Uiteraard was Leo Molendijk en zijn team bezig met het licht. Ies Dekker stond weer met gevaar voor eigen leven op de ladder om spots te plaatsen en Martin Ariaans

ontpopte zich tot 'afplakspecialist' voor elektriciteitsdraden. Hans Vos en Huib Hanemaaijer zijn multifunctioneel inzetbaar en overall aanwezig. Was het podium vooraf geregeld, de stoelen moesten wel uit Abbenbroek komen. Geen probleem. Cees Neuteboom had de aanhangwagen opgehaald uit Poortugaal. Met sterke mannen als Hans de Vries, Bram Pietjouw, Hans Popelier, Wim Jansen, Jan Heutink en Henk Degeling was deze snel gevuld. Op naar Brielle. Het concert kon beginnen.

Voor Nico Vermeij en Joop Tuijnman was dit het eerste concert. Beide mannen waren via het projectkoor bij ons gekomen en hadden goed geoefend. Maar voor de eerste keer een concert meemaken is altijd een mooie ervaring. Alleen al het opstellen vooraf, elkaar helpen met de strikjes, dat alles geeft al een teamgevoel. Nico en Joop vertelden na afloop een topavond te hebben gehad. Mooi toch. En een mooie avond werd het weer. Na het welkomstwoord van de burgemeester liep alles zoals vooraf gehoopt. Donij van Doorn zong weer geweldig en Patrick Curfs bleek een virtuoos op de 'gewone' sax maar ook uit de sopraansaxofoon. Uit deze 'rechte' saxofoon kwam een prachtig geluid. Arjan was weer in zijn element voor het koor en achter de vleugel en Evert van der Veen achter het orgel klonk als vanouds. Het lied 'Het Dorp' zat er nog niet zo goed in maar doordat iedereen in de kerk meezong viel dit eigenlijk niet op. Dit meezingen houden we erin natuurlijk. Na het slotwoord van onze kersverse voorzitter Ger Beikes, liepen we zingend van het podium. Vera Lynn zou trots op ons zijn geweest. Na afloop bleken er heel wat mensen na te borrelen, hetgeen echt sfeervol was. Ook burgemeester Arno Scheepers had het naar zijn zin en bleek een groot fan van Donij te zijn. Wie niet eigenlijk? Wat ons betreft mag hij nog lang burgemeester blijven, al is het alleen maar voor zijn praatjes vooraf.

Lang nagenieten van een concert kan niet. Om acht uur ging de wekker af. Weer op naar Brielle. Alles wat we met liefde en gevoel hadden opgebouwd en opgehangen moest afgebroken worden. Ook dit ging zonder veel gemor. "Of ik nog even wat kleine spulletjes mee

kon nemen uit de kast die in de schuur van de familie Oosterlee stond”, vroeg Koos aan mij.

De kast hebben we niet meer nodig en de familie Oosterlee wilde deze wel overnemen. Het woord ‘kleine spulletjes’ bleek een eufemisme. Mijn hele achterbak zat, tot groot verdriet van mijn vrouw, vol met koeienbellen, ordners, oude foto’s en vaantjes. Voor een man met gevoel voor geschiedenis prachtig. Wat te denken van een plaquette van de Duitse zuster gemeente van de gemeente Nissewaard, Hürth. Of twee mooie bellen met inscriptie. Vroeger luidde Leo van Kooij met een bel om het einde van de pauze aan te kondigen. Mocht iemand zich geroepen voelen deze traditie op te pakken, weet dan dat er twee mooie bellen boven in de kast liggen. De ordners vormden mooie verslagen van de penningmeester uit 2015 t/m 2018. Alles strikt bijgehouden, elke rekening bijgesloten. Puik werk. Wellicht van de hand van Kees Brobbel. We zullen het niet te weten komen want alle orders verdwenen in de papiercontainer. Met onze nieuwe penningmeester Wim Jansen aan het roer kijken we naar de toekomst. Tenslotte nog een woord van dank aan onze fotografen van de avond Liesbeth Adriaansen en Rina Ponstein. Op de website staat een mooie reportage van de dames.

Kees Wagener.

De Algemene Ledenvergadering

De zaal van het parochiehuis was gevuld met het sonore gebrom van 55 heren die gemiddeld drie kwart eeuw levenservaring meebrachten.

De gemiddelde leeftijd was 78 jaar, wat betekende dat de pauze dit keer iets langer had geduurd vanwege de rij bij het toilet, en dat de presentielijst in lettertype 24 was uitgeprint.

Voorzitter Berend, die na vijftien jaar eindelijk mocht stoppen, tikte met een zilveren lepeltje tegen zijn glas.

"Mannen! Broeders in de kunst!

Even de kelen stil."

Het duurde even voordat de laatste baspartij was uitgediscussieerd over de partituur van vorige week, maar toen werd het stil.

"Het is tijd," zei Berend plechtig.

Hij pakte de houten voorzittershamer op alsof het een breekbaar antiek stuk was.

Hij keek naar zijn opvolger, de 'jonge' zeventiger Mark.

"Mark, jij krijgt dit instrument in handen.

Gebruik hem niet om mee te dirigeren, daar hebben we de maestro voor, maar gebruik hem om de orde te bewaken als de baritons weer eens door de mededelingen heen tetteren."

Met een stevige handdruk en een lichte kraak in de gewrichten werd de hamer overgedragen.

Mark nam hem aan, zette zijn leesbril recht en nam direct de leiding.

"Bedankt, Berend.

Ik beloof dat de contributie niet vaker omhoog gaat dan mijn bloeddruk."

"Dan nu," vervolgde Mark, "de nieuwe aanwas in de machinekamer."

De twee nieuwe commissarissen, heren die al decennia zij-aan-zij in de tenorsectie stonden, kwamen naar voren.

Ze schuifelden met een mengeling van trots en lichte spijt over hun verloren vrije tijd naar de bestuurstafel.

De één werd 'Commissaris Lief & Leed' (verantwoordelijk voor de fruitmanden bij knieoperaties), de ander 'Commissaris Logistiek' (de man die ervoor moet zorgen dat de partituren niet meer in de koffie vallen).

Als laatste was daar de installatie van de nieuwe penningmeester: mevrouw Annet. Of nou ja, 'mevrouw'... Annet was de enige die het aandurfde om tussen 55 eigenwijze mannen de scepter over de portemonnee te zwaaien.

Zij kreeg geen hamer, maar een zware map en de legendarische koekjestrommel voor de 'kleine kas'.

"Annet," sprak Mark, "jij beheert onze centen.

Zorg dat er altijd genoeg is voor de derde helft, want een koor dat niet smeert, dat zingt niet."

Annet knikte kordaat en stopte de trommel direct in haar tas.

Ze wist nu al dat ze de declaraties voor 'extra keelverfrissing' (in de volksmond: jonge jenever) scherp in de gaten zou gaan houden.

De officiële handelingen waren gedaan.

De voorzittershamer lag nu voor de neus van Mark.

Hij gaf er een ferme klap mee op tafel.

KNAL

Drie leden schrokken wakker uit hun hazenslaapje en de rest begon spontaan aan een onofficieel 'Lang zullen ze leven'.

De nieuwe koers was ingezet.

Op naar de bitterballen.

Burt Ginkie.

Het WK voetbal, altijd een belevenis

In ons koor, het is eerder beschreven , zitten veel voetbalfans. Deze koorleden hebben een prima maand juni. Op het moment van schrijven is de wedstrijd Nederland-Japan gespeeld en heeft iedereen nu al een mening over de spelwijze van Oranje. Dat is ook het leuke aan dit toernooi. Iedereen denkt overal verstand van te hebben en zeker van voetbal. Dat laatste klopt aardig bij de mannen van Het Randstedelijk Mannenkoor. Die hebben natuurlijk overal verstand van en zeker van voetbal. Iedereen? Dat is een beetje cru gesteld. Hopelijk zijn er ook nog voetbalhaters onder ons. Of wellicht leden die alle randverschijnselen rond het

voetbal in de USA hekelen en principieel niet kijken. Toch denk ik dat de meesten, net als ik, even alle wereldproblemen laten voor wat ze zijn en louter naar het voetbal kijken. Wat is er mooier om te mopperen op de laffe tactiek van Roland Koeman of op de (trage) snelheid van Depay. Iedereen is even bondscoach en weet het beter. In elk geval beter dan Koeman. Waarom dat gewissel na een 2-1 voorsprong? De spelers waren best nog wel fit, zeker na twee drinkpauzes. Het wordt de voetballende miljonnairs steeds makkelijker gemaakt. Persoonlijk hou ik van teams als Schotland, Zuid-Afrika en Turkije. Supporters van deze teams hebben zoveel zelfvertrouwen in hun team dat winnen eigenlijk een zekerheid

is. De supporters beginnen juichend aan een wedstrijd. Mocht het misgaan, dan wordt het steeds stiller. In dit geval voor Zuid-Afrika en Turkije, die onverwacht verloren. Wat dat laatste land betreft, voor veel Rotterdammers een geruststellenig: even geen getoeter rond het Hofplein, ook al is deze gesloten voor het verkeer. Ik doe met zoon en vrouw mee met de voetbalpoule 'Scorito'. Dit is een online platvorm waarin je vooraf alle wedstrijden kan voorspellen en aangeven wie de topscoorders gaan worden. Je krijgt punten als je een wedstrijd goed hebt voorspeld. Ik begon geweldig met de voorspelling dat Mexico met 2-0 zou winnen van Zuid-Afrika. Gelijk 45 punten in de knip. Bij het voorspellen van 1-0 voor Mexico zijn er ook punten te verdienen. Je begrijpt het al na een aantal wedstrijden sta ik stijf onderaan. Mijn vrouw, die niet naar de wedstrijden kijkt, totaal geen kijk op voetbal heeft, sterker nog, ze haat voetbal, staat bovenaan. Hoe kan dit nu weer? Vervelend, want ik moet nu ondergaan dat ze sarrend zegt: "en wie staat er bovenaan"? Dat vindt ze namelijk wel leuk. Maar goed, het is nog niet gespeeld. We gaan uiteraard keihard terugslaan de komende weken. Dat Nederland gelijk speelde was balen, dat ik 2-2 had voorspeld bleek weer een troost en weer punten verzameld.

Trouwens, wat zal er door de hoofden van de trotse Italianen gaan. De elftallen van Curaçao en Kaapverdië zijn wel aanwezig maar hun land niet. Dat moet pijn doen. Dat zal de Kaapverdise gemeenschap in Rotterdam een zorg zijn, maar liefst zes spelers uit de selectie zijn geboren en getogen in Rotterdam. Als trouw Spartaansupporter zal ik met plezier de gebroeders Duarte bekijken.

Je zou maar mogen beginnen tegen het Spaanse elftal. Geweldig toch. Ondanks de pak slaag tegen Duitsland moeten de spelers van Curaçao genieten van de ambiance. Speel je in clubs als FC Den Bosch, RKC, Volendam en FC Terengana (nr. 5 in de competitie van Maleisië, ik heb het even opgezocht) mag je ineens voetballen tegen Florian Wirtz (Liverpool), Joshua Kimmich (Bayern München en Kai Havertz (Arsenal) om maar eens wat te noemen. Even dachten de spelers van Curaçao na de gelijkmaker, dat ze het niveau van Duitsland aankonden. Voetbalmakelaars moeten dollartekens hebben gezien. Brian Kuwas, gedegradeerd met Volendam zou zo bij FC Barcelona aan de slag kunnen. Gelukkig was er gerechtigheid, een dik pak slaag. Kuwas mag weer terug naar FC Volendam.

Veel later zal hij vol trots zijn plakboeken aan zijn kleinkinderen laten zien. Niks mis mee.

Hoe gaat het toernooi aflopen? Als meestervoorspeller denk ik dit te weten. Hier mijn voorspellingen: Nederland wordt tweede in de poule en verliest in de tweede ronde van Marokko. Frankrijk wordt wereldkampioen en Harry Kane de topscoorder van het toernooi.

Mocht je mij tijdens de repetitie (uiteraard als Arjen met de tenoren aan de slag is) even op mijn mobiel zien kijken, weet dat het voor het goede doel is. Veel plezier met het kijken naar het WK.

Kees Wagener

Verhaal met een boodschap

Zingen is meer dan alleen samenkomen; het is een manier van leven. Dit verhaal herinnert koorleden eraan dat de stilte van zes weken zomerstop geen leegte is, maar een gelegenheid om de eigen stem en de verbinding met elkaar te verrijken, zodat het koor in het najaar sterker terugkeert.

Het was donderdagavond, exact de tijd waarop het koor normaal gesproken samenkwam. Toen bariton Bob zijn koffiekopje op tafel zette, merkte hij dat hij onbewust zat te neuriën. Het was begonnen: de zes weken van de zomerstop. Geen dirigent die hem op de vingers tikte, geen bas naast hem om de harmonie te completeren, en geen gezellig geklets tijdens de pauze. Zes weken stilte. De eerste week voelde het alsof er iets essentieels in zijn leven ontbrak. Hij miste de fysieke sensatie van het zingen: de ademsteun, de trilling in zijn borstkas en de magie wanneer tientallen losse stemmen samensmolten tot één geheel. Hij miste de lachsalvo's en de gedeelde passie. Maar al snel ontdekte hij iets bijzonders. Het koor bleek niet weg te zijn; het was alleen even verplaatst.

Toen hij op een ochtend door de duinen fietste, hoorde hij het ruisen van de wind. In plaats van er achteloos aan voorbij te gaan, luisterde hij naar het ritme. Het leek op de frasering van het klassieke stuk dat de mannen voor de vakantie hadden ingestudeerd. Hij merkte dat hij de melodie zachtjes meefloot met de wind.

Tijdens een zomerse regenbui hoorde hij de druppels op het raam tikken. *Staccato*, dacht hij glimlachend. Het tikken deed hem denken aan de vrolijke kerstliederen waar ze in de winter mee begonnen. Hij beseftte dat zijn omgeving vol zat met muziek, zolang hij maar de moeite nam om te luisteren.

In de vierde week kwam hij toevallig een andere bariton uit zijn koor tegen in de supermarkt. Midden in het gangpad van de groenteafdeling wisselden ze een stevige handdruk uit. "Ik mis het zingen zo," zuchtte zijn koorvriend. Zijn vriend tikte hem op de schouder en zei: "Ik ook, maar we zingen nu even in ons eigen hoofd. Zo houden we de melodie levend tot we straks weer samen mogen klinken."

Die woorden gaven hem een nieuw inzicht. Een koor bestaat niet alleen uit de repetities op de vaste avond. Een koor is een netwerk van verbonden harten. Ieder lid oefent en beleeft de muziek nu in zijn eigen tempo, op zijn eigen vakantiebestemming, in de eigen achtertuin. Al die individuele momenten van stilte en overpeinzing vormden samen de voedingsbodem voor iets prachtigs.

Toen de zes weken bijna voorbij waren, voelde hij geen leegte meer, maar een diep verlangen. Zijn stem was uitgerust, zijn geest was geïnspireerd door alle kleine klanken van de zomer, en zijn hart was gevuld met verhalen om straks met de groep te delen.

Burt Ginkie.

Fietsen langs de Bernisse:

ontdek het groene hart van Voorne-Putten

Tussen de drukte van de Randstad en de uitgestrekte Noordzeekust ligt een gebied dat veel fietsers nog steeds verrast: de Bernisse op Voorne-Putten. Dit voormalige getijdenwater vormt tegenwoordig een van de mooiste recreatiegebieden van Zuid-Holland. Met kronkelende fietspaden, historische dorpen, vogelrijke natuurgebieden, molens, oude boerderijen en sfeervolle terrasjes biedt de regio alles wat een recreatieve fietser zich kan wensen.

Een landschap gevormd door water

De Bernisse was eeuwenlang een belangrijke waterverbinding tussen de rivieren de Maas en het Haringvliet. Na de aanleg van de Deltawerken verloor het water zijn getijdenfunctie en ontstond een uniek recreatie- en natuurgebied. Tegenwoordig slingert de Bernisse als een groene en blauwe ader door Voorne-Putten. Voor fietsers betekent dit kilometerslange paden langs rietkragen, waterpartijen, bloemrijke graslanden en kleine bossen. Het gebied is bijzonder toegankelijk. Vrijwel overal kunnen fietsers genieten van autoluwe wegen en vrijliggende fietspaden. De combinatie van water, natuur en cultuurhistorie maakt iedere tocht afwisselend en verrassend.

Startpunt: Heenvliet

Een uitstekend vertrekpunt voor een fietstocht is het historische dorp Heenvliet. Dit pittoreske plaatsje behoort tot de oudste nederzettingen van Voorne-Putten en heeft een beschermd dorpsgezicht. Al fietsend door de smalle straatjes waant men zich in een andere tijd.

Opvallend zijn de oude panden, de kerk en de resten van de voormalige vestingwerken. Het dorp ademt rust en historie. Vanaf het centrum leiden diverse fietsroutes direct naar het Bernissegebied.

Langs het water naar Geervliet

Via een schilderachtig traject langs het water bereikt men Geervliet. Dit voormalige stadje ontving al in de veertiende eeuw stadsrechten en kent een rijke geschiedenis. Het marktplein met zijn monumentale bebouwing vormt een mooie plek voor een korte stop.

Onderweg genieten fietsers van fraaie uitzichten over de Bernisse. In het voorjaar bloeien de bermen uitbundig en zijn talloze watervogels te zien. Futen, meerkoeten, reigers en verschillende soorten eenden voelen zich hier uitstekend thuis.

De natuur van het Bernissegebied

Voor veel bezoekers vormt de natuur de belangrijkste reden om hier te fietsen. De Bernisse is een gevarieerd landschap van water, moeras, rietvelden en graslanden. Dankzij deze afwisseling leven er vele vogelsoorten.

In de vroege ochtend hangt regelmatig een lichte nevel boven het water. Dan zijn ijsvogels soms te zien als felblauwe flitsen langs de oever. Ook roofvogels zoals buizerds en torenvalken worden regelmatig waargenomen.

De vele recreatiegebieden langs de Bernisse bieden bovendien rustpunten waar fietsers kunnen genieten van een picknick of een korte wandeling. Vooral in de zomer zorgen de vele bomen voor aangename schaduw.

Zuidland: dorp van polders en molens

Een volgende halte kan het karakteristieke dorp Zuidland zijn. Dit dorp ligt midden in een typisch Hollands polderlandschap. Hier wordt duidelijk hoe sterk het leven op Voorne-Putten altijd verbonden is geweest met waterbeheer.

Rondom Zuidland strekken groene weilanden zich uit tot aan de horizon. Koeien, schapen en weidevogels bepalen het beeld. Voor fotografen vormen de lange zichtlijnen een prachtig onderwerp, vooral tijdens zonsopkomst of zonsondergang.

De charme van Simonshaven

Niet ver van de Bernisse ligt het kleine dorp Simonshaven. De ligging aan het water en de landelijke sfeer maken het een geliefde tussenstop. Hier lijkt de tijd soms stil te staan.

Vanaf Simonshaven zijn er mooie vergezichten over het open landschap. Het dorp vormt bovendien een uitstekende verbinding tussen de Bernisse en andere delen van Voorne-Putten.

Recreatie langs de Bernisse

Het Bernissegebied is niet alleen aantrekkelijk voor fietsers, maar ook voor wandelaars, kanoërs, vissers en natuurliefhebbers. Hierdoor heerst er een gezellige recreatieve sfeer zonder dat het ooit echt druk aanvoelt.

Verspreid langs de route bevinden zich diverse recreatievelden, steigers en rustplaatsen. Veel fietsers nemen hier even de tijd om te genieten van het uitzicht over het water. Op warme dagen zorgen de vele waterpartijen voor verkoeling en een aangename bries.

Historische boerderijen en dijken

Een van de grote verrassingen van Voorne-Putten zijn de vele historische boerderijen die langs de routes liggen. Sommige dateren uit de zeventiende en achttiende eeuw. Hun karakteristieke bouwstijl vertelt het verhaal van een regio die eeuwenlang leefde van landbouw en veeteelt.

Ook de oude dijken vormen een belangrijk onderdeel van het landschap. Fietsend over deze verhoogde wegen heeft men vaak een prachtig uitzicht over de omliggende polders. De kronkelende dijktrajecten geven veel routes een bijzonder karakter.

Nabijheid van de havenwereld

Wat de Bernisse uniek maakt, is het contrast tussen natuur en industrie. Op sommige plaatsen zijn in de verte de installaties van het havengebied van Rotterdam zichtbaar. Toch overheerst in het Bernissegebied de rust van het platteland.

Juist die tegenstelling maakt een fietstocht bijzonder. Binnen enkele kilometers wisselen uitgestrekte natuurgebieden, historische dorpen en moderne economische activiteiten elkaar af.

Verbinding met de kust

Voor sportieve fietsers vormt de Bernisse een ideale schakel naar de kust van Voorne. Vanuit het gebied kunnen langere routes worden gemaakt richting Rockanje, Oostvoorne en de duingebieden langs de Noordzee.

Hier verandert het landschap opnieuw. De open polders maken plaats voor bossen, duinen en brede stranden. Daardoor is een dagtocht

eenvoudig uit te breiden tot een complete ontdekkingstocht over Voorne-Putten.

Fietsen in elk seizoen

De Bernisse heeft in elk seizoen zijn eigen charme.

In het voorjaar zorgen bloeiende bomen, friscgroene weilanden en terugkerende vogels voor een kleurrijk landschap.

In de zomer bieden de waterpartijen verkoeling en zijn de terrassen in de dorpen gezellige ontmoetingsplaatsen.

In de herfst kleuren de bomen langs de fietspaden goudgeel en rood. Het zachte licht maakt deze periode bijzonder geliefd bij fotografen.

In de winter straalt het gebied rust uit. Op heldere dagen zijn de vergezichten indrukwekkend en krijgen de historische dorpen een bijna schilderachtige uitstraling.

Praktische tips voor fietsers

De regio beschikt over een uitstekend netwerk van fietsknooppunten. Hierdoor kunnen zowel korte als lange routes eenvoudig worden samengesteld. Voor recreatieve fietsers zijn tochten van 20 tot 40 kilometer ideaal, terwijl sportieve fietsers moeiteloos routes van meer dan 70 kilometer kunnen maken.

Onderweg zijn voldoende horecagelegenheden aanwezig voor koffie, lunch of een verfrissend drankje. Daarnaast zijn er tal van bankjes en picknickplaatsen langs het water.

Het gebied is grotendeels vlak, waardoor het geschikt is voor alle leeftijden. Ook e-bikers vinden hier ideale omstandigheden om ontspannen kilometers te maken.

Een verborgen parel van Zuid-Holland

Hoewel veel toeristen direct denken aan de kust, de molens van Kinderdijk of de historische steden van Holland, verdient de Bernisse minstens zoveel aandacht. Het gebied combineert natuur, cultuurhistorie en recreatie op een manier die elders nauwelijks voorkomt.

Wie kiest voor een fietstocht langs de Bernisse ontdekt een landschap waarin water nog altijd de hoofdrol speelt. Historische dorpen, groene polders, vogelrijke natuurgebieden en prachtige vergezichten zorgen voor een afwisselende ervaring. Juist de rust, de ruimte en de authentieke sfeer maken deze regio tot een van de best bewaarde geheimen van Zuid-Holland.

Voor fietsers die op zoek zijn naar een ontspannen dag in de natuur, afgewisseld met cultuurhistorische bezienswaardigheden en gezellige dorpskernen, is de Bernisse op Voorne-Putten een bestemming die blijft verrassen. Iedere bocht in het fietspad biedt weer een nieuw uitzicht, een ander stukje geschiedenis of een onverwachte ontmoeting met de natuur. Dat maakt fietsen langs de Bernisse niet alleen een mooie tocht, maar een belevenis die uitnodigt om steeds opnieuw terug te keren.

Burt Ginkie.

Agenda

Donderdag	2 juli 2026	De verbinding Spijkenisse Zomeravondconcert olv Arjan Breukhoven	20:00 uur
Donderdag	27 aug. 2026	aanvang seizoen 2026-2027	19:30 uur
Zaterdag	26 sept. 2026	Koorreis naar Nijmegen	09:00 uur
Zaterdag	24 okt. 2026	optreden met Brassband Leger des Heils (90 jaar) in De Verbinding	?
Donderdag	17 dec. 2026	Grote of St. Catharijnekerk in Brielle <i>“Het Randstedelijk Mannenkoor”</i> <i>diverse artiesten</i> <i>Arjan Breukhoven, vleugel en algehele leiding</i>	20:00 uur

Wist U dat...?

Het mannenkoor repeteert op donderdagavond in
De Verbinding, Eikenlaan 2, 3203 BK Spijkenisse.
Er wordt gerepeteerd van 19:30 uur tot 21:45 uur.